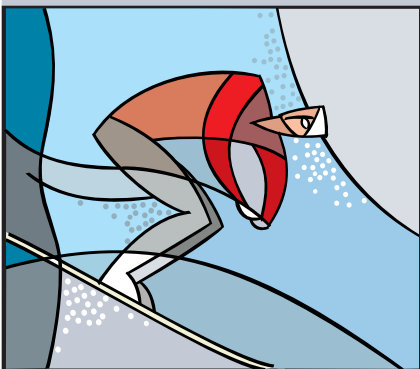
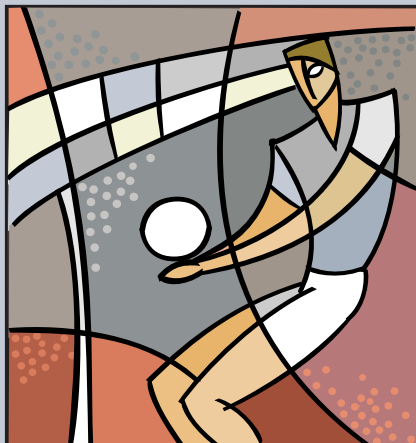

Паметни ученици- успјешни спортисти

Прве гимназије на свијету, настале су негдје око VII вијека п.н.е. у Спарти. Основао их је легендарни Ликург. Gymnasion (gymnos – го, наг) је мјесто гдје обнажени ученици изводе гимнастичке вјежбе за посматраче, публику, а такође уче алфавет и рачун. Чак је и чувени филозоф Платон предлагао држави да основни облик образовања треба да буде физичко васпитање, па је његова академија имала свој gymnasium. Он такође предлага да најнижи облик образовања буде физичко васпитање, затим војно, и највиши облик, теоријско образовање. Можда је због тога у нашој школи фискултурна сала у приземљу, зборница на првом, а учионица на другом спрату?!

Свуда круже гласине да су гимназијалци лоши спортисти, да се посвећују само учењу и да не виде даље од књиге. Да је управо наша Гимназија извор талената, показују бројне дипломе, награде, титуле, медаље и пехари њених ђака. Не само да има спортиста, већ они су претежно најбољи у својим дисциплинама. Зато се немојте чудити ако чујете и питања: „Како си прошао на турниру у ...?“ или „Како је са репрезентацијом?“... Не треба заборавити ни оне који крију своје успјехе, али ево, и ова реченица је довољна да се они

препознају па им желимо срећу у даљем раду. Да гимназија заиста захтјева велики рад и да само најупорнији могу повезати ове двије ствари, показује и чињеница да се број спортиста, идући од првог ка четвртном разреду, знатно смањује. Није ријеткост да најуспјешнији спортисти напуштају Гимназију, јер су за свој животни циљ одабрали да зарађују за живот радећи оно што највише воле, било да је то шутирање лопте, плесање или нека борилачка вјештина. Ова појава је заступљена како у првом тако и у четвртном разреду.

У разговору са ученицима смо сазнали да се спортом почињу бавити из личног задовољства, и то обично у четвртном или петом разреду основне школе, значи са десетак година, када су пуни енергије коју желе да искористе. Доласком у средњу школу, сазријевају, те се питају да ли је то заиста оношто желе и у чему могу нешто постићи. Ту се налази и наша Гимназија која пружа могућност избора, али и адекватну едукацију оних који постају пунољетне и зреле особе, способне да сами доносе одлуке. Велики је број ученика који су се бавили неким спортом, али су у средњој школи одустали. Разлози су бројни: или нису могли да

ускладе тренинге са школом, или им је досадило, или их је нека повреда спријечила да буду срећни и задовољни оним што раде. Међутим, и поред ових препрека које се морају пребродити, сви ученици су се сложили у једном, а то је да их за спорт везују најљепша искуства, јер многи од њих су поред освојених награда пропутовали по разним земљама свијета. Једна дјевојка је, сјећајући се, рекла: „Никад нисам била срећнија, него кад сам видјела себе на телевизији са дипломом у рукама и медаљом око врата. Родитељи су били поносни.“

Истина је да спорт проширује видике и да није све у учењу, али је још већа истина да су само добри и паметни ученици успјешни спортисти.

Жељели би да се наша школа бар мало угледа на спартанску, наравно, у погледу спорта. Говоримо о потреби да се уведе више спортских секција и да се спортске активности ученика не свODE

на оних 90 минута седмично, колико ми проводимо у школској сали. Препрека овоме је вјероватно и наш образовни програм који просто „вришти“ за реформама, које ће ученицима дати више слободе. Тако ће се осигурати будућност спорта у Гимназији, али и шире.

Сандра Каурин, Срђан Кевац